

306

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 2001 r.

w sprawie pomocy regionalnej dla przedsiębiorców.

Na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców (Dz. U. Nr 60, poz. 704) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa obszary, na których jest dopuszczalne udzielanie pomocy regionalnej, zwane dalej „obszarami”, maksymalne wielkości pomocy dla tych obszarów, szczegółowe warunki udzielania pomocy oraz rodzaje kosztów niezbędnych do obliczenia wielkości pomocy.

2. Rozporządzenie określa także maksymalne wielkości pomocy dla małych i średnich przedsiębiorców.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 30 czerwca 2000 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców,
- 2) obszarach — należy przez to rozumieć jednostki wyróżnione na poziomie drugim (NTS 2), określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie wprowadzenia Nomenklatury Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NTS) (Dz. U. Nr 58, poz. 685 i z 2001 r. Nr 12, poz. 101).

§ 3. 1. Pomoc regionalna jest udzielana na obszarach, o których mowa w § 2 pkt 2.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, dla obszarów, o których mowa w § 2 pkt 2, ustala się maksymalną intensywność pomocy w wysokości 50%.

3. Maksymalna intensywność pomocy regionalnej dla przedsiębiorców prowadzących działalność w powiatach należących do podregionów określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w § 2 pkt 2, wynosi:

- 1) dla podregionów oznaczonych numerami statystycznymi 4, 17 i 30 — 40%
oraz
- 2) dla podregionów oznaczonych numerami statystycznymi 22 i 42 — 30%.

§ 4. 1. Przy obliczaniu wielkości pomocy regionalnej na wspieranie nowych inwestycji, o których mowa w art. 8 ust. 2 ustawy, uwzględnia się koszty kwalifikujące się do objęcia tą pomocą, na które składają się:

- 1) koszty nabycia gruntów — w wysokości nie wyższej niż 5% całkowitych kosztów inwestycji,

- 2) nakłady na budowle i budynki — w wysokości nie wyższej niż 40% całkowitych kosztów inwestycji,

- 3) nakłady na wyposażenie nowych obiektów — w wysokości nie wyższej niż 70% całkowitych kosztów inwestycji

— przy czym suma procentowych udziałów składników kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, wymienionych w pkt 1—3, nie może przekroczyć 100%.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, jest udzielana na następujących warunkach:

- 1) koszty inwestycji, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 2 ustawy, mogą być uwzględniane w kosztach kwalifikujących się do objęcia pomocą regionalną w wysokości nie większej niż 25% kosztów, o których mowa w ust. 1, i wartości niematerialne i prawne powinny być:

- a) wykorzystywane wyłącznie przez przedsiębiorcę otrzymującego pomoc regionalną,
- b) nabyte od osoby trzeciej na warunkach nieodbiegających od normalnych praktyk inwestycyjnych,
- c) własnością przedsiębiorcy przez okres co najmniej pięciu lat,

- 2) wielkość pomocy liczona jako stosunek kwoty pomocy do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą nie może przekroczyć maksymalnej intensywności pomocy dla danego obszaru, o której mowa w § 3 ust. 2 lub 3,

- 3) udział własny przedsiębiorcy w nakładach związanych z nową inwestycją wynosi co najmniej 25%,

- 4) działalność gospodarcza związana z daną inwestycją jest prowadzona co najmniej przez pięć lat od dnia udzielenia pomocy.

§ 5. 1. Przy obliczaniu wielkości pomocy regionalnej na tworzenie nowych miejsc pracy, o której mowa w art. 8 ust. 1 ustawy, uwzględnia się wartości ponoszonych przez przedsiębiorcę dwuletnich kosztów pracy nowo zatrudnianych pracowników, na które składają się koszty płacy brutto pracowników powiększone o wszystkie obowiązkowe płatności związane z ich zatrudnianiem.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, jest udzielana pod warunkiem, że nowo utworzone miejsca pracy będą zachowane co najmniej przez pięć lat od dnia udzielenia pomocy.

3. Maksymalna wielkość pomocy, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć części wartości dwuletnich kosztów pracy nowo zatrudnianych pracowników, odpowiadającej maksymalnej intensywności pomocy określonej dla danego obszaru, zgodnie z § 3 ust. 2 lub 3.

§ 6. 1. Jeżeli koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą regionalną w całości lub w części kwalifikują się również do objęcia pomocą z innego tytułu, to dla części wspólnej nakładów można przyjąć intensywność pomocy dla tego tytułu, dla którego jest ona większa.

2. Kwoty pomocy regionalnej otrzymane z kilku źródeł, krajowych lub zagranicznych, podlegają sumowaniu.

3. Pomoc, o której mowa w § 4 ust. 1, może być udzielana wraz z pomocą, o której mowa w § 5 ust. 1, pod warunkiem że łączna intensywność pomocy nie przekroczy maksymalnej intensywności dla danego obszaru.

§ 7. Maksymalną intensywność pomocy regionalnej udzielanej małemu lub średniemu przedsiębiorcy podwyższa się o 15 punktów procentowych w stosunku do maksymalnej intensywności określonej dla poszczególnych obszarów, zgodnie z § 3 ust. 2 lub 3.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

307

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 2001 r.

w sprawie określenia przypadków, w których dofinansowanie przedsiębiorców publicznych uznane będzie za pomoc.

Na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców (Dz. U. Nr 60, poz. 704) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa przypadki stanowiącego pomoc dofinansowania przedsiębiorców publicznych przez organ udzielający pomocy na warunkach odbiegających od normalnych praktyk inwestycyjnych stosowanych przez przedsiębiorców niebędących przedsiębiorcami publicznymi.

§ 2. Przez normalne praktyki inwestycyjne, o których mowa w § 1, rozumie się praktyki inwestycyjne stosowane przez przedsiębiorców, niebędących małymi lub średnimi przedsiębiorcami, przyjmujących przy inwestowaniu długookresową perspektywę w zakresie osiągnięcia zysku.

§ 3. Za pomoc uznaje się dofinansowanie przedsiębiorców publicznych przez organy udzielające pomocy w przypadkach, o których mowa w § 1, w szczególności w formie:

- 1) dotacji, w tym również na pokrywanie strat wynikających z prowadzenia działalności gospodarczej,
- 2) umorzenia należności,
- 3) zrzeczenia się udziału w zyskach,
- 4) zamiany wierzytelności organu udzielającego pomocy na udziały lub akcje w spółce handlowej będącej przedsiębiorcą publicznym,

5) udzielania kredytów, pożyczek, gwarancji lub poręczeń przedsiębiorcom publicznym na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku,

6) dokapitalizowania przedsiębiorcy publicznego.

§ 4. 1. Kredyt lub pożyczkę, o których mowa w § 3 pkt 5, uznaje się za pomoc, gdy oprocentowanie kredytu lub pożyczki jest korzystniejsze niż oferowane przedsiębiorcy publicznemu na rynku.

2. Za pomoc uznaje się również udzielenie niezabezpieczonego lub niewystarczająco zabezpieczonego kredytu lub pożyczki przedsiębiorcy publicznemu, który nie uzyskałby takiego kredytu lub pożyczki na rynku ze względu na brak zdolności kredytowej.

§ 5. 1. Poręczenia lub gwarancje, o których mowa w § 3 pkt 5, uznaje się za pomoc, gdy po uwzględnieniu kosztów takiej gwarancji lub poręczenia, w tym opłat z nimi związanych, koszt pozyskania środków bez gwarancji lub poręczenia jest wyższy od kosztu pozyskania środków z gwarancją lub poręczeniem organów udzielających pomocy.

2. Za pomoc uznaje się również udzielenie przedsiębiorcy publicznemu niezabezpieczonej lub niewystarczająco zabezpieczonej gwarancji lub poręczenia w sytuacji, w której nie był on w stanie uzyskać takiej gwarancji lub poręczenia na rynku.

§ 6. 1. Dokapitalizowanie, o którym mowa w § 3 pkt 6, poprzez podwyższenie kapitału zakładowego spółki handlowej, będącej przedsiębiorcą publicznym, uznaje się za pomoc, gdy: